

Hensyn til Kirkens Forhold, er de ordnet paa en betryggende Maade, naar man lader disse Omraader drive hen for enhver Vind paa samme Maade som hidtil? Det forekommer mig, at dette Forhold mellem Stat og Kirke maa baade Politikerne og Kirkemænd i allerhøjeste Grad være interesserede i at faa ordnet og først og fremmest naturligvis gennemdrøftet.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa Ryslingsagen, men efter hvad der gaar Rygter om, vil man jo fra anden Side komme saa stærkt ind paa den, at det maaske bliver nødvendigt at komme tilbage til dette Spørgsmaal. Jeg vil blot sige dette, at der forleden Dag stod en Artikel af Pastor Rørdam i „Fyns Tidende“, hvor han talte om den Mangel paa Frihed, det var, at gaa til et Forbud mod at bruge dette Ritual. Han kommer dør ind paa det uhyre vigtige, folkekirkelig set, hvorvidt han skal give Paategning til Daabshandlinger, der er sket paa en helt anden Maade, end man bruger i vor Kirke, og han bruger dør nogle meget mærkelige Ord, som jeg skal nævne. Han siger nemlig: „Menigheden ved nemlig, at jeg døber ud fra samme Forudsætning, hvad enten jeg døber med den ene eller den anden Form.“

Ja, naar man udtaler sig saaledes om Daaben, naar man bruger to forskellige Daabsritualer, forstaar jeg meget vel, hvad den landskendte grundtvigske Præst Morten Larsen skrev i „Politiken“ den 9. Februar i Anledning af en Artikel af Morten Pontoppidan. Han siger bl. a. om Rørdam, at Rørdam har i en Række Aar, hver Gang han stod ved Døbefonten, sagt noget, han ikke troede paa. Vi ved, der er Præster i den danske Folkekirke, der har udtalt meget bestemt, at hvis de kommer til at staa overfor Børn, der er døbt med denne Daab, kan de ikke anerkende det som en Daab. Hvad enten man ser paa det paa den ene eller den anden Maade, kan man ikke som Venstres Ordfører betragte dette som noget ligegyldigt og noget, man sikkert ikke vil komme til at staa overfor. Det er dog notorisk, at saadan er det blevet udtalt, det er notorisk, at der er Mænd, der har samme Mening som Morten Larsen, der er Frimenighedspræst, men har stor Indflydelse paa grundtvigske Kredse.

Jeg forstaar ikke, hvorledes Pastor Rørdam kun kan se paa, hvad han kalder Samvittighedsfrihed for sin Kirkens Medlemmer, men ikke ser paa, hvorledes det vil gaa med disse Børn, naar de vokser op og selv kommer i Tvivl om, hvorvidt de er døbt rigtigt. Vi har staaet overfor det i

den danske Kirke tidligere paa en meget alvorlig Maade med Folk fra grundtvigsk Side, som var alvorligt bange for, at deres Daab ikke var en rigtig Daab. Det forekommer mig, at der — og det blev ogsaa bestemt udtalt under det kirkelige Udvalgs Forhandlinger — maa være Daabsfællesskab; det er det, Fællesskabet i Kirken hviler paa.

Her er med andre Ord Spørgsmaal, som det forekommer mig, man maa gøre til Genstand for en grundig Behandling, og jeg synes, at det er rimeligt at lade Kirken selv afgøre dette. Stridigheder mellem kirkelige Retninger var der ogsaa indenfor det sidste kirkelige Udvalg, men man talte sig til Rette. Man havde den store Fordel, at man vidste, at man var valgt som Menighedsmedlemmernes Repræsentanter, man stod med et Mandat, og man kunde tale sig til Rette, fordi man vidste, at alle de, der var Medlemmer, stod paa den samme Grund. Herinde kan der jo ikke tales paa den Maade, det er umuligt. Derfor synes jeg, at det er rimeligt fra Rigsdagens Side at sige: Lad os henlægge den Slags Ting til et kirkeligt Forum.

Jeg har set Sagen fra kirkelig Side, men det forekommer mig, at ganske det samme Resultat maa man komme til, hvis man ser den fra statslig Side. Det er anerkendt Gang paa Gang her inde, at Rigsdagen — man har brugt det Udtryk — ikke egner sig til at være Synode. Det er blevet sagt med god Grund f. Eks. af den nuværende Socialminister, at det er meget uheldigt, at — saaledes som man har det i Holland — rent kirkelige Spørgsmaal blandes ind i de politiske Kampe. Det forekommer mig, at det ogsaa har sin Interesse for Staten at komme til en endelig Løsning af det finansielle Spørgsmaal mellem Stat og Kirke og at komme til en Ordning med Hensyn til saadanne Spørgsmaal som Skolespørgsmaalet, Spørgsmaalet om Ægteskabs Stiftelse o. s. v. Det er i lige saa høj Grad af Interesse for Staten som for Kirken, at disse Spørgsmaal underkastes en Drøftelse af alvorlig og indgaaende Art.

Saa er der Spørgsmaalet om, hvad Resultatet vil blive. Dør kan jeg ganske slutte mig til, hvad det ærede Medlem Hr. Kammergaard sagde: derom kan ingen udtale sig. Meningen er, at disse Sager skal drøftes igennem, og man maa da se gennem denne Drøftelse og Forhandling med hinanden at komme til et Resultat, til Forslag, som man anser for de heldigste. Det er muligt, at der ikke kan komme fælles Forslag, ja, det er yderst rimeligt — det er jo over-